

905

Besluit van 14 december 1994, houdende aanwijzing van financiële diensten in het kader van de Wet melding ongebruikelijke transacties

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Financiën en Onze Minister van Justitie van 14 juli 1994, BGW 94/841;

Gelet op artikel 1, onderdeel a, onder 9°, van de Wet melding ongebruikelijke transacties;

De Raad van State gehoord (advies van 7 september 1994, no. W06.94.0484);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Financiën en Onze Minister van Justitie van 9 december 1994 (nr. BGW 94-1444-M);

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

Als financiële dienst in de zin van artikel 1, onderdeel a, onder 9°, van de Wet melding ongebruikelijke transacties wordt de volgende dienst aangewezen:

* het aangaan van een verplichting tot betaling ten behoeve van de houder van een creditcard, aan degene die het vertoon van die creditcard bij wijze van betaling heeft aanvaard, behoudens voorzover het gaat om een creditcard die alleen kan worden gebruikt bij de uitgevende onderneming of instelling of bij een onderneming of instelling die tot dezelfde groep in de zin van artikel 24b, boek 2 van het Burgerlijk Wetboek behoort.

Artikel 2

Dit besluit treedt in werking met ingang van 1 januari 1995.

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Financiën

Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 10 januari 1995, nr. 7

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 14 december 1994

Beatrix

De Minister van Financiën,
G. Zalm

De Minister van Justitie,
W. Sorgdrager

Uitgegeven de *achtentwintigste* december 1994

De Minister van Justitie,
W. Sorgdrager

NOTA VAN TOELICHTING

Richtlijn, nr. 91/308/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld (PbEG 1991, L 166/77), is op 10 juni 1991 aanvaard. Deze Richtlijn is in Nederland onder meer uitgevoerd in de Wet melding ongebruikelijke transacties en de Wet identificatie bij financiële dienstverlening 1993.

De Wet melding ongebruikelijke transacties biedt in artikel 1, onderdeel a, onder 9°, de mogelijkheid tot het bij algemene maatregel van bestuur aanwijzen van financiële diensten in de zin van deze wet. In het onderhavig besluit is van deze bevoegdheid gebruik gemaakt.

In artikel 1 wordt aangewezen als financiële dienst in de zin van artikel 1, onderdeel a, onder 9°, van de Wet melding ongebruikelijke transacties: het aangaan van een verplichting tot betaling ten behoeve van de houder van een creditcard, aan degene die het vertoon van die creditcard bij wijze van betaling heeft aanvaard. Van deze aanwijzing als financiële dienst is uitgezonderd een creditcard die alleen kan worden gebruikt bij de uitgevende onderneming of instelling of bij een onderneming of instelling die tot dezelfde groep in de zin van artikel 24b, boek 2 van het Burgerlijk Wetboek behoort.

Bij de omschrijving van de financiële dienst zijn de volgende elementen van belang:

1. Een creditcard wordt vertoond. Dit onderscheidt de creditcard van de cheque, die in ontvangst wordt genomen. Onder «vertonen» wordt mede verstaan het tijdelijk afgeven voor het maken van afdrucken of het opnemen van de gegevens van de houder. Ook het telefonisch, schriftelijk of elektronisch doorgeven van gegevens, zoals creditcardnummer en vervaldatum, wordt onder «vertoon» begrepen.

2. Een creditcard wordt bij wijze van betaling aanvaard.

3. De financiële dienstverlener gaat een verplichting tot betaling aan. Dit betekent dat de meldingsplicht rust op degene die contracten heeft afgesloten dat «kaart-accepterende bedrijven», waarin staat dat de dienstverlener onder bepaalde voorwaarden een verplichting tot betaling aan het «kaart-accepterende bedrijf» aangaat. De meldingsplicht kan ook van toepassing zijn in gevallen waarin door fouten van het «kaart-accepterende bedrijf» naderhand blijkt dat geen verplichting is ontstaan. In deze gevallen is relevant of het «kaart-accepterende bedrijf» claimt een vordering op de dienstverlener te hebben naar aanleiding van het bij wijze van betaling geaccepteerd hebben van een creditcard.

4. De verplichting wordt door de financiële dienstverlener aangegaan ten behoeve van de houder van de creditcard. Onder de houder wordt verstaan de gebruiker van een creditcard, dus degene die bij wijze van betaling de creditcard vertoont. Ook betalingen met zogenaamde «nevenkaarten» en «bedrijfskaarten» vallen dus onder de meldingsplicht. Dat degene die de rekening betaalt aan de dienstverlener soms een ander is dan de houder doet daarbij niet ter zake.

De Minister van Financiën,
G. Zalm

De Minister van Justitie,
W. Sorgdrager